

Sygn. akt III K 1013/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Demianiuk-Dzik

Protokolant: stażysta Anna Grabowska, stażysta Monika Obarzanek, asystent sekretarza Sonia Moćko
przy udziale Prokuratora Marty Choromańskiej, Katarzyny Podlódzkiej, Wojciecha Fijałkowskiego
po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 24.07.2015r., 19.08.2015r., 22.10.2015r.

sprawy

P. B.

syna J. i M. zd. B.

ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

W dniu (...) w R. przy ulicy (...) za pośrednictwem serwisu internetowego Allegro działając wspólnie i w porozumieniu z E. K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził T. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) złotych za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z przyjętego na siebie zobowiązania w postaci sprzedaży laptopa marki S. (...), czym działał na szkodę T. W.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

E. K.

córkę S. i J. zd. D.

ur. (...) w B.,

oskarżonej o to, że:

W dniu (...) w R. przy ulicy (...) za pośrednictwem serwisu internetowego Allegro działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła T. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) złotych za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z przyjętego na siebie zobowiązania w postaci sprzedaży laptopa marki S. (...), czym działała na szkodę T. W.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk:

I. oskarżonych P. B. i E. K. uznaje za winnych popełnienia zarzucanego każdemu z nich czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k skazuje oskarżonych i wymierza każdemu z nich karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. i art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. wykonanie wymierzonej oskarżonej E. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. i art. 70 § 2 kk kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. wykonanie wymierzonej oskarżonemu P. B. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

IV. na podstawie art. 73 § 1 kk kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. w okresie próby oddaje oskarżoną E. K. pod dozór kuratora;

V. na podstawie art. 73 § 2 kk kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. w okresie próby oddaje oskarżonego P. B. pod dozór kuratora;

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

VII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 528 (pięćset dwadzieścia osiem) złotych powiększoną o podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej E. K..

Sygn. akt IIIK 1013/13

UZASADNIENIE

Oskarżona E. K. wyrokiem z dnia 22 października 2015r. została skazana za czyn z art. 286 § 1 kk.

Oskarżona na zakończenie wyjaśnień złożyła wnioski w trybie art. 387 § 1 kk o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy w całości na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz orzeczenie dozoru kuratora w okresie próby.

Prokurator obecny na rozprawie nie sprzeciwił się wnioskowi oskarżonej. Mając na uwadze treść art. 387 § 2 kpk, który stanowi, że Sąd może uwzględnić wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości Sąd uwzględnił wniosek oskarżonej i wymierzył jej karę zawnioskowaną przez nią oraz orzekł o dozorcze kuratora.

Sąd uznał, że zawnioskowany przez oskarżoną wymiar kary pozbawienia wolności i grzywny jest adekwatny do popełnionego czynu i będzie stanowił dla niej dolegliwość, która unaocznia jej naganność i nieopłacalność jej zachowania.

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył fakt, iż oskarżona przyznała się do popełnionego czynu. Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył dotychczasową karalność oskarżonej, która dwukrotnie została skazana za przestępstwa przeciwko mieniu. Po raz pierwszy z art. 286 § 3 kk i po raz drugi z art. 286 § 1 kk.

W ocenie Sądu, wobec wcześniejszej karalności oskarżonej kara jednego roku pozbawienia wolności jest adekwatna i sprawiedliwa do popełnionego czynu przy uwzględnieniu, że przestępstwo z art. 286 § 1 kk zagrożone jest karą do 8 lat pozbawienia wolności.

Pomimo wcześniejszej karalności oskarżonej Sąd mogąc obserwować podczas rozprawy zachowanie i postawę oskarżonej, a także mając na względzie fakt, że oskarżona w chwili obecnej opiekuje się małoletnim dzieckiem oraz deklaruje zgodne z prawem funkcjonowanie w dalszej swojej egzystencji, uznał za zasadne warunkowe zawieszenie wykonania wobec oskarżonej wymierzonej jej kary pozbawienia wolności.

Podstawową przesłanką warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, jest przekonanie Sądu, że takie orzeczenie jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Przekonanie Sądu o tym, że orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczającym dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary musi być oparte przede wszystkim na postawie sprawcy, jego właściwościach i warunkach osobistych, dotychczasowym trybie życia oraz zachowaniu po popełnieniu przestępstwa.

Co prawda oskarżona, jak wspomniano wyżej, był już dwukrotnie karana za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym jednokrotnie na karę pozbawienia wolności, jednakże dla zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary nie stanowi przeszkody dotychczasowa karalność sprawcy/ A. Zoll w: Kodeks Karny część ogólna. Komentarz. Zakamycze 2000r str.507/.

Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonej istnieją obecnie podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania kary. W ocenie Sądu proces przystosowania oskarżonej do reguł obowiązujących w społeczeństwie winien przebiegać w warunkach wolnościowych. Zdaniem Sądu u oskarżonej obecnie występuje pozytywna prognoza kryminologiczna. Nie mniej, z uwagi na dotychczasową karalność oskarżonej, wymierzenie jej kary łagodniejszego rodzaju nie odniesie pożądaných skutków w zakresie prewencji przede wszystkim indywidualnej, ale również ogólnej.

Sąd dał oskarżonej szansę na rozpoczęcie nowego życia i zastanowienia się nad swoim postępowaniem. Dwuletni okresu próby, który będzie kontrolowany przez kuratora, pozwoli zweryfikować tą pozytywną prognozę postawioną wobec oskarżonej. Groźba zarządzenia wykonania kary jednego roku pozbawienia wolności, powstrzyma oskarżoną od popełniania kolejnych przestępstw. Należało dać oskarżonej ostatnią szansę, by mogła te deklaracje zrealizować. W przypadku jednak powrotu do dawnego stylu życia, oskarżona ma świadomość, iż orzeczona kara będzie podlegała wykonaniu.

W tym miejscu Sąd zaznacza, że z uwagi na zmianę przepisów Kodeksu karnego, które weszły w życie w dniu 1 lipca 2015r., w tym przepisu art. 69 § 1 kk i 70 § 1 kk należało rozważyć, które przepisy winny być zastosowane wobec oskarżonej zgodnie z dyrektywą art. 4 § 1 kk. Sąd uznał, że przepis art. 69 § 1 kk obowiązujący w dacie popełnienia przez oskarżoną zarzucanego jej czynu był przepisem względniejszym, a w konsekwencji należało zastosować art. 70 § 1 pkt 1 kk również w brzmieniu przed zmianą z dnia 1 lipca 2015r., choć okres próby przewidziany przez ten przepis jest obecnie krótszy niż poprzednio. Sąd musiał jednak dokonać wyboru między konkurującymi ustawami i zastosować całościowo tylko jedną z nich, tj. tę, która in concreto jest względniejsza dla sprawcy. Niemożliwa jest kompilacja względniejszych przepisów z obu ustaw. (zob. wyrok SN z 4 stycznia 2002 r., II KKN 303/99, Prok. i Pr. 2002, z. 9, s. 6).

Mając na względzie sytuację osobistą i majątkową oskarżonej Sąd zwolnił ją od ponoszenia kosztów sądowych.

Wobec tego, że oskarżona korzystała z pomocy obrońcy z urzędu, a obrońca oświadczyła, że koszty obrony nie zostały zapłacone nawet w części Sąd, stosownie do treści art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze, przyznał od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy adw. A. K. - S. kwotę 528 złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem obrony udzielonej oskarżonej z urzędu. Obrońca została ustanowiona w sprawie na etapie postępowania sądowego i wzięła udział w trzech terminach rozpraw, w tym, na pierwszym z nich w dniu (...) sprawa toczyła się w trybie szczególnym (uproszczonym), zaś kolejne dwie w dniu (...) i (...) w trybie zwyczajnym.

Wysokość wynagrodzenia wynika z § 14 ust 2 pkt 1 i 3 i § 16 oraz § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zgodnie z art. 14 ust 2 pkt 1 wskazanego wyżej rozporządzenia

stawka minimalna za obronę z urzędu przed sądem rejonowym w postępowaniu szczególnym wynosi 360 zł. Przepis zaś § 16 przewiduje, że w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, stawka minimalna ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%. Wobec tego, że kolejne dwa dni rozprawy toczyły się w trybie zwyczajnym podstawą obliczenia owych 20 % stanowiła stawka minimalna określona w § 14 ust 2 pkt 3 wspomnianego rozporządzenia, która wynosi 420 zł. Stąd obrońcy należało się za dwa kolejne terminy wynagrodzenie w łącznej kwocie 168 zł. Suma stawki 360 zł i 168 zł daje kwotę 528 zł, do której należy doliczyć podatek VAT zgodnie z § 2 ust 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z tych wszystkich względów i w oparciu o powołane wyżej przepisy Sąd orzekł jak w sentencji wyroku odnośnie rozstrzygnięcia o karze oraz kosztach, albowiem wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku został złożony przez obrońcę w tym zakresie.